

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consilia Seu Responsa Juris

Schmalzgrueber, Franz

Augusta Vindelicorum & Ratisbonae, MDCCXL

Cons. LVIII. Juris Bartizandi. Inquiritur, an Religiosi habeant Jus baptizandi, aut in suis Ecclesiis admittendi sœminas pro Benedictione post Partum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72287](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72287)

multa pendat viginti Marcas Auri, pro una semisse Fisco Cæsareo, pro altera Patribus Societatis applicandi. Si verò Societas benignè cum eodem Reo hodierno agere, & Exemplaria, quæ juxta sæpè memoratum Privilegium optimo Jure vindicare sibi posset, condonare eidem velit, 4. Ipse post debitam Satisfactionem Societati ob Violationem Privilegii huic indulti datam, compellendus erit, ut tam pro hoc

Opere ita edito, quàm aliis Libris, quos fortassis edere cogitat (quod tamen pro Libris saltem iis, qui de Religione tractant, puto minimè concedendum) Licentiam à P. Provinciali Germaniæ Superioris petat, eamque omnibus suis Exemplaribus præfigat, cujus Executio per Mandatum Cæsareum Commissariatui, Francofurti Negotiis Librorum præposito demandetur.

CONSILIUM LVIII.

De Jure Baptizandi, & Purificatione post Partum.

SUMMARIUM.

1. seqq. Facti Species.
7. Extra Casum necessitatis solus Parochus licite baptizat Infantes Parochianorum suorum.
8. Baptismus regulariter conferendus est in Ecclesia.
9. Parentes peccant, qui offerunt Prolem baptizandam Sacerdoti, non proprio Parocho.
10. seqq. Soli Parochi possunt admittere Puerperas pro Benedictione post Partum.
14. seqq. Saculares intra Septa Monasterii decedentes, sepeliendi sunt in Ecclesia Parochiali, præscindendo à specialibus Privilegiis.
17. seqq. Nullus, nisi Parochus proprius aut de ejus licentia potest assistere Matrimonii.
20. Circa Jus sepeliendi pleraque Religiones habent Privilegia:
21. Salva portione Canonica Parochiali.
22. Privilegium baptizandi, in Ecclesiis suis, vel assistendi Matrimonii non facile concessum legitur Regularibus, nisi habeant Ecclesias Parochiales.
23. Privilegium ad instar supponit valorem illius, ad cujus similitudinem concessum est.
24. 25. Privilegium assistendi Matrimonii est revocatum à Tridentino.
26. 27. Privilegia quantum præjudicant Juri quæstro tertii, absque Clausula derogatoria, habentur pro ob-vel subreptitiis.
28. Valent Privilegia, qua derogant Juri communi:
29. Nisi Jus commune tali Privilegio resistat;
30. Item nisi agatur de Communicatione Privilegiorum in genere, sub qua non comprehenduntur Privilegia extraordinaria.
31. Considerandus est tenor Indulti, quo communicantur Privilegia.
32. Privilegium sepeliendi familiares facile obtinent Regulares:
33. Secus Privilegium baptizandi Infantes Familiarium.
Facultas administrandi Pœnitentia, Eucharistia, & alia Sacramenta, Regularibus quibusdam concessa, quomodo intelligatur.
34. Parochus Principalis præsentem Vicario perpetuo non potest se ingerere in Administrationem Sacramentorum.
35. Divisio Parochiarum non fit, si unus satisfacere potest Obligationibus Cura Pastoralis.
36. Gratia aliis Ecclesiis concedi solent cum Clausula: Salva Justitiâ Ecclesiæ Parochialis.
37. Hac tamen Privilegia examinari debent, an non sint ob-vel subreptitia.
38. Et peti potest, ut audiat Parochus.

FACTI SPECIES.

Ecclēsia Parochialis N. à tempore omnem hominum memoriam excedente, est, fuitque semper in Possessione quietâ Juris baptizandi Infantes domesticorum, aut famulorum Venerabilis Monasterii ibidem existentis, natos intra,
R.P. Schmalzgrueber Cons. Tom. I.

vel extra muros, aut septa ejusdem in illius Domibus, vel Officinis. Juris hujus Actus Possessorii in antiquissima Matricula, seu Libro Baptizatorum, inchoatò Anno 1605. (antiquior enim nullus extat) inveniuntur septuaginta septem, nimirum viginti octo respectu eorum Infantium, qui intra muros Monasterii ex domesticis, & famulis ejusdem nati sunt, & quadraginta novem respectu eorum, qui extra illius Septa in Domibus,

K k k

mibus,

mibus, & Officiis ejusdem supra Montem, cui Monasterium istud incumbit, in lucem sunt dati. Hi omnes septuaginta septem Infantes ex Monasterio, aut Monte delati sunt ad Ecclesiam Parochialem; & ibidem à Parocho baptizati. Imò etiam eo tempore, quo vel ob penuriam Sacerdotum nullus fuit Parochus, aut in loco non residebat, ac propterea per unum, vel plures annos Parochia hæc per aliquem Patrem ex Monasterio, tanquam Provisorem, administrabatur, Infantes Officialium, & famulitii ex Monasterio in Urbem, & Ecclesiam Parochialem deportari debuerunt, ut ibidem baptizarentur, à Patre Parochiæ Provisore: sicque practicavit ipsemet hodiernus Reverendissimus Abbas; quando ante aliquot annos Ecclesiam hanc Parochialem administravit; nam Infantem, extra Monasterii muros tum natum, in Ecclesia hac baptizavit; Monasterium enim nec habet, nec unquam habuit Baptisterium, aut Parochialem Matriculam, vel Librum Baptizatorum. Adeoque Jus, Praxis, & Possessio quieta hujus Juris, per tempus immemorabile continuata, pro eadem Ecclesia Parochiali contra Monasterium militat.

2. Interim novus in Monasterium Secretarius venit, qui cum Uxore intra septa ejusdem habitat. Cum natus eidem esset Filius, Frater Puerperæ, Religiosus ejusdem Monasterii, tum voce, tum scripto humaniter Dominum Parochum convenit, ut Infantem natum in Domo Paternâ, intra septa Monasterii, ut dictum est, existente, Sacro Baptismo ablueret, additâ causâ, Reverendissimum suum non libenter videre Fœminarum concursum ad Monasterium, qui fieret, si Infans ex eo in Urbem pro Baptismo deferretur; necesse enim hoc modo fore, ut invitarentur complures ad Actum hunc ex Urbe Fœminæ, quæ deinde baptizatum vellent ad Parentes comitari, & consueto Convivio assidere. Movit hæc Ratio Dominum Parochum, qui proinde rescripsit, se dare Licentiam, ut ab aliquo Patrum, non tamen Domi (quippe quod Filiis Principum & Nobilium duntaxat indulgetur) sed in Ecclesia Monasterii Infans baptizaretur.

3. In ea Sententia aliqui ex Patribus Monasterii cum Patre Theologiæ ibidem Professore fuerunt, non fuisse opus Licentiâ Domini Parochi, qui proinde asseruerunt, sibi ipsis competere Jus baptizandi Infantes, intra Monasterii Septa in lucem editos. Quod ubi Dominus Parochus ex Domino Secretario, id sibi referente, rescit, in contrarium coram eodem illico protestatus est. Sed nihil effecit hæc Protestatio; nam altero statim Anno 1725. cum eidem Domino Secretario iterum nasceretur Filius, memoratus Pater Theologiæ Professor, Aquâ Baptismali ex Parochia quadam vicina afferri jussit, eundem Infantem, Parocho non requi-

sito, quin necessitas ulla ad hoc urgeret, solenniter baptizavit.

Hoc ubi comperit Parochus, credens Juramenti, in aditione Parochiæ à se depositi, Religione obstrictum se esse, Protestationem, quam Anno priore coram Secretario fecit, Reverendissimum Abbatem accedens, repetiit. Sed Responzionem Categoricam primum post trium Mensium lapsum accepit in scripto per Patrem Religiosum è gremio. Hoc Responso Reverendissimus contestatus est, se Actum hunc baptizantis Patris non approbasse; ut proinde impostorum Pater ille nihil tale ausurus sit. Imò, cum sequente anno 1726. eidem Secretario tertius nasceretur Filius, de expressa dicti Reverendissimi Abbatis voluntate, ille in Rheda cum Patrino, & Obstetrice in Urbem ad Sacramentum Baptismi, à Domino Parocho accipiendum, delatus est, quem proinde idem Dominus Parochus in Ecclesia Parochiali contulit.

Credebatur finita esse Controversia; sed nova hujus Puerperii occasione enata est. Petiit Dominus Parochus, ut & Puerpera post egressum pro Purificatione, & Benedictione Ecclesiam Parochialem accederet, nihil tum jure, juxta quod Jus benedicendi Puerperas Juri baptizandi annexum, & accessorium est; tum consuetudine plus quam centenariâ loci, quippe cum hæcenus omnes reliquæ Puerperæ, domesticorum Monasterii Uxores pro eadem Purificatione ad Ecclesiam Parochialem descenderint. Sed auditus non est: imò eo ipso tempore, quo idem Dominus Parochus aliâ ex causa erat in Monasterii Foro Publico, ipso inspectante, Puerpera cum Filio per idem Forum perrexit ad Ecclesiam Monasterii, pro Purificatione, & Benedictione, à Patre Religioso accipiendâ. Cum Dominus Parochus de hoc Puerperam in eodem Foro convenisset, ista respondit, se id facere jussu Reverendissimi, sibi per P. Priorem indicato. Exploraturus veritatem hujus responsi Dominus Parochus ipsum Reverendissimum adiit, qui quidem negavit, id suo mandato factum esse, de Jure tamen benedicendi Puerperam constanter contradixit.

Improbavit Actus istos Monasterii Reverendissimus Vicarius Generalis Ordinarii, quod etiam Literis ad Reverendissimum Abbatem datis commonstravit. Verum ex parte dicti Monasterii saltem in futurum prætenditur non tantum Jus baptizandi Infantes Familiarium suorum, sed etiam assistendi istorum Nuptiis, Mortuos sepeliendum, &c. idque vi Privilegiorum Cassinensium, quorum communicationem Sanctissimus præterito Anno 1726. toti Congregationi Benedictinæ, cui Monasterium, de quo hic agitur, adscriptum est, fecit: de cujus tamen Communicationis vi, an se extendat etiam ad Actus hos exercendos cum Præjudicio tertii, & præcipuè Ecclesiæ Parochi-

alis, quæ in hoc loco respectu Familiarium Monasterii quoad Jus baptizandi, assistendi Matrimonio, sepeliendi &c. est in Possessione immemoriali, dubitat ipse Reverendissimus, qui propterea Romam, & ad Monasterium Cassinense scripsit, petiitque Resolutionem dubii, quouique Privilegia Cassinensia sese porrigant.

QUÆSTIO I.

Ad quem extra necessitatis Casum pertineat Jus administrandi Baptisum?

7. **R**ESPONDEO. Si nulla necessitas ut-geat, licite solum Parochianorum suorum Parvulos baptizat Parochus loci, & eo Superior Episcopus; nam, esto, quilibet Sacerdos in Ordinatione sua factus sit idoneus Minister Baptismi, ad licitum tamen hujus Potestatis usum indiget, ut sibi Jurisdic-tio, & Regimen Ecclesiæ concedatur; aliàs injurius erit Ecclesiæ, si in illius Membrum admittat aliquem, nullam in Ecclesia Jurisdictionem habens.

Vasq. D. 147. c. 3. Coninck. q. 67. art. 5. dub. 1. n. 11. Laym. l. 5. tract. 2. c. 7. n. 2. concl. 2. Palao tract. 19. D. un. p. 9. n. 2.

8. Et quidem Baptismus conferendus est duntaxat in Ecclesiis, ubi sunt Fontes Baptismales, ad hoc specialiter deputati, adeò, ut Navar. Man. c. 22. n. 7. putet, peccari mortaliter, si alibi, quam in Ecclesia administretur Baptismus

ob Clem. un. de Baptism.

Excipitur tamen 1. Si fuerit prudens timor, præsumptio, & conjectura periculi, ne Infans decedat sine Baptismo, vel etiam ne contrahat morbum, si ad Ecclesiam deferretur.

Gobat. tract. 2. de Sacram. n. 498. König ad tit. de Bapt. n. 12. 7. locus. in fin.

2. Nisi fuerint Filii Regum, aut Principum; nam his Clem. cit. conceditur, ut Domi suæ baptizari possint. Quod etiam

Engl. ad tit. cit. n. 11.

3. Extendit ad alias Personas Illustres, & Potentes, si talis in aliquo loco Consuetudo vigeat.

9. Ex quo sequitur, quòd absque Licentia Parochi proprii, & extra Casum Necessitatis, nullus Sacerdos extraneus, etiam Regularis, secluso Speciali Privilegio, administrare Baptisum licite possit; nam, ut vidimus, hujus Administratio ad proprium Parochi Officium spectat: ut proinde graviter peccent Parentes illi, qui Prolem suam alteri Sacerdoti, etiam Parocho, sed non proprio, absque licentia, à Parocho proprio accepta, baptizandam offerunt; quia cooperantur peccato alieno sine licentia Parochi proprii Subditum alienum baptizantis.

Laym. n. 2. cit.

R. P. Schmalzgrueber Consil. Tom. I.

QUÆSTIO II.

Ad quem spectet Purificatio Mulierum post Partum?

Videtur, quòd ad eam in propriis Ecclesiis admittere Mulieres possunt etiam Religiosi, **IO.** Rationes dubitandæ

prout volunt Lezan. qq. Regul. tom. 1. c. 12. n. 41. Peyrin. de Privil. Minim. tom. 2. in Const. 7. S. Pii V. Pasqualig. ad Laurent. de Franch. p. 2. q. 69. n. 2. Cesp. de Exempt. Regul. c. 7. dub. 152. n. 12. Wiestner. ad tit. de Purif. post part.

1. Quia Admissio Mulierum post partum ad Purificationem non est Functionis Parochialis. 2. Quia Purificatio hæc non est necessitatis, sive præceptus, sed Devotionis Actus. 3. Quia sic in specie declaravit S. Congr. Concil. 2. Jul. 1620. ad 1. ubi expresse dicitur: *Regulares non prohiberi in eorum Ecclesiis Mulieres post partum ad Purificationem admittere.* Sed

DICENDUM, Ubi Consuetudo contrarium non præscripsit, vel de hoc non adest speciale Privilegium, Regulares in suis Ecclesiis non posse admittere Puerperas pro Benedictione post Partum, sed quoad ipsos soli Parocho id privativè competere. Ita

II. Deciditur Quæstio.

Lauret. de Franch. Contr. int. Episc. & Regul. p. 2. q. 69. n. 1. Nicol. in Flos. V. Parochus. n. 17. Pignatell. tom. 5. consult. 76. n. 2. & seqq. Monacell. p. 1. tit. 10. form. 18. n. 10. & duob. seqq. & apud hunc respondit S. Congr. Concil. in Antverp. 19. Novemb. 1662. & S. Congr. V. sit. Apost. in Romana Jurium Parochialis. um. 15. Sept. 1695. & 23. Jan. 1698.

in qua, articulo Partibus informantibus bene discussio, decisum fuit, Benedictionem Puerperarum spectare privativè ad Parochum S. Nicolai in carcere ad exclusionem Ecclesiæ, & Ministrorum Hospitalis B. MARIE Consolationis.

Rationem præter alias Pignatell. & Monacell. l. cit. dant istam; quia Benedic-tio hæc, cum fiat cum Superpelliceo, Stola, & Aquâ Benedic-tâ, ac cum Oblatione Candelæ, quæ sunt Signa Jurisdictionis, ad solum Parochum, intra fines Parochiæ suæ Jurisdictionem, & fundatam in omnibus Oblationibus intentionem habentem, spectare debet.

12.

Ex quo patet Responsio ad 1. Argumentum Sententiæ oppositæ. Ad 2. etiam Benedic-tio Nuptiarum est de Consilio

13. Respondetur ad rationes dubitandæ

Trid. sess. 24. c. 1. de reform. Matrim. & probat Navar. Man. c. 22. n. 83.

& tamen à proprio Parocho fieri debet. Idem dicendum videtur de Benedictione Ovorum, & tantò magis Domorum, cum fiat extra Ecclesiam in Parochia, in quam non possunt se intromittere Regulares; sed habenda

K k k k 2

est

est Ratio Consuetudinis legitimè introductæ

juxta *c. fin. de Consuet.*

Ad 3. Respondet Pignatell. *l. cit. n. 17.* Declarationem illam emanasse vigore Concordiæ inter Parochos, & Regulares Civitatis Bononiensis, & vigore Consuetudinis legitimè præscriptæ: consequenter extra Civitatem Bononiensem Declaratio hæc vim suam non extendit.

QUÆSTIO III.

Ubi sepeliendi sint Sæculares, qui decesserunt intra Septa Monasterii, nullâ sibi electâ Sepulturâ?

14.
Rationes
Dubitandi.

MULTI Doctores, nominatim Lezan. *tom. 2. V. Sepultura quoad Regulares. n. 47.* Bonacin. *tom. 1. de Sacram. D. 4. q. 7. p. 2. n. 10.* Barbof. *de Offic. Paroch. c. 20. n. 22.* Donat. *prax. Regul. 10. 3. tract. 10. q. 22. n. 6.* Samuël *de Sepult. disquis. 4. contr. 15. n. 35. & 55.* & alii apud Card. Petra *tom. 2. Comment. in Const. Apost. fol. 273. n. 45.*

volunt, eorum Corpora debere sepeliri in Ecclesia Monasterii Regularium, ubi decedunt: quod probant 1.

ex Can. placuit. 1. caus. 16. q. 1.

ibi: *Vel si fortuito quenquam advenientium Fratrum ibi mori contigerit*, ubi sub nomine Fratrum Donatus, Lezana, & alii istius Sententiæ Patroni intelligendum putant quemcunque advenam Sæcularem, ut, si mori eum contigerit in Monasterio, ibidem recipi ad Sepulturam possit. 2. Quia Jus tumulandi plurimum dependet à Jure administrandi Sacramenta, ut adeò, hoc Jure concessio, tanquam majore, etiam prius, tanquam minus, concessum meritò censetur. Atqui Regulares habent Jus administrandi Sacramenta iis, qui intra Septa Monasteriorum suorum commorantur. 3. Tales personæ dicuntur esse extra Territorium Parochi, & in Territorio exempto. Ergo, sicut Parochus nullum Jus potest habere circa Defunctum, qui obiit in aliena Parochia, ita nec circa eum, qui obiit in Monasterio, habente Exemptionem localem.

15.
Deciditur
Quæstio.

Sed his non obstantibus, DICENDUM, de Jure Communi, & præscindendo à Specialibus Ordinum, & Monasteriorum Privilegiis, quemvis exterum, in Monasterium, vel intra hujus Septa receptum, sepeliendum probabilius esse non in Ecclesia Monasterii, ubi decessit, sed in Parochiali, intra cujus fines est Monasterium, si Defunctus propriam Sepulturam non habeat, vel ad eam deportari non possit.

Ita Labor. *Elucubr. Canon. tit. 2. c. 12. n. 145.* Pignatell. *tom. 1. consult. 306.* Antonell. *de Regim. Eccl. l. 1. c. 12. n. 21.*

Passerin. *tom. 2. de Stat. hom. q. 187. art. 4. n. 230.* Trullench. *de Jur. Paroch. c. 9. dub. 1. n. 5.* Card. Petra *tom. 2. cit. fol. 275. n. 47. & seqq.* Matthæucc. *Official. Cur. Eccles. c. 48. n. 14.* & extant circa hoc complures Declarationes S. Congreg. in *Ravennatensi. 20. Jan. 1674.* in *Ripana 3. Nov. 1652.* & novissime decisum est ab eadem 3. Febr. 1694. Colligitur etiam *ex c. in nostra. 10. de Sepult.* ubi expressè cavetur, non posse Regulares sepelire, nisi eos, qui verè ibi Sepulturam elegerint.

Ad Argumenta contraria facilis est Responsio. Ad 1. Verba illa *Can. cit.* intelligi debent de Monachis alterius Monasterii, prout advertunt

Turrecrem. *ibid.* Host. *in c. 7. de Sepult.* Passerin. *l. cit. n. 230.* Card. Petra *l. cit. n. 49. circa fin.*

& colligitur ex antecedentibus allegati textus; loquitur enim prius de Fratre Monacho in Monasterio commorante: & sic ex Contextu Interpretatio exurgit, quòd dein Sermo sit de Fratre Monacho adveniente. Ad 2. Id Argumentum stringit fortasse in Casu, quo constat de Privilegio hujusmodi Exteris administrandi Sacramenta: extra hunc Casum, sicut Sepultura, ita & Administratio Sacramentorum, tali Laico faciendâ, prohibita Regularibus est, prout constat

ex Clem. 1. §. 1. de Privil. & Trid. sess. 24. c. 3. de reform.

Ad 3. Monasterium Exemptum, licet non sit de Diœcesi, est tamen situm in Diœcesi, & sic advena, vel alius Sæcularis, in eo existens, dicendus est existere in parochia, intra quam Monasterium situm est.

QUÆSTIO IV.

An Regulares, qui non sunt Parochi, nec à Parocho Licentiam habent, possint solemnizare, seu solemniter benedicere Matrimonia Familiarium suorum, intra Septa Monasterii habitantium?

Respondeo, Non posse; nam *ex Decreto Trid. sess. 24. c. 1. de reform. Matr. §. præterea.*

Benedictiones Matrimoniales impendendæ sunt à Parocho proprio, & à nullo alio, nisi de Licentia Ordinarii, vel Parochi. proceditque hoc, sive Sacerdos ille, qui Sponsis Benedictiones hujusmodi impertiri præsumit, sit Regularis, sive Sæcularis: Et verum est, etiam si sibi ex Consuetudine immemoriali, vel Privilegio licere contendat; nam hujusmodi Consuetudines, & Privilegia per memoratum Tridentini Decretum sublata sunt. Unde necesse est, ut, qui per obtenturam Privilegii quoad hoc se vult defendere,

ferre, illud datum, vel renovatum sit post Tridentinum.

18. Longè magis hoc verum est de eo, qui, cum non sit Parochus alterutrius Sponsorum, sine licentia Parochi, vel Ordinarii assistit ipsi Contractui Matrimoniali; nam Matrimonia hujusmodi, sine Parocho proprio, & testibus contracta, sunt ipso Jure nulla, & irrita Jure Tridentini

sess. 24. c. 1. de Reform. Matrim.

ibi: Sancta Synodus -- hujusmodi Contractus irritos, & nullos esse decernit &c. ita, ut defectum Parochi non suppleat quicumque numerus testium; quia Tridentinum l. cit. presentiam Parochi, & testium indivisim exigit. Item sic contrahentibus non patrocinator, quòd bona fide ita contraxerint, quòd ignorarint hanc Ecclesiæ Legem,

ut rectè Guttier. de Matrim. c. 61. à n. 10. Sanch. l. 3. de Matrim. D. 17. n. 10. Pont. l. 5. de Matrim. c. 6. n. 16. Coninck D. 27. n. 11. Palao tract. 28. D. 2. p. 13. §. 8. n. 7. Pirhing ad tit. de Claudef. Despons. n. 6. Engl. n. 19. Schambog. n. 8. Wiestner n. 26.

quia, licet invincibilis ignorantia eos excuset à peccato, Matrimonium tamen validum non potest reddere.

19. Porrò iis, qui alienos Parochianos Matrimonio conjungere, aut benedicere sine proprii Parochi licentia ausi fuerint,

per Clem. Religiosi. I. de Privileg.

infigitur pœna Excommunicationis, ipso facto incurrenda, extra mortis articulum Pontifici reservata: cui Trid.

c. 1. cit. §. quodsi quis.

addidit, ut tales sint ipso Jure suspensi donec ab Ordinario Parochi, qui Matrimonio interesse debebat, seu à quo suscipienda erat Benedictio, absolvantur.

QUÆSTIO V.

Utrum Privilegia Congregationis Cassinensis, & eorum, qui in illis cum hac communicant, se extendant ad Jus baptizandi, sepeliendi, & assistendi Matrimonii Familiarium suorum?

20. DE Jure sepeliendi pro certo habeo, quòd illud dictæ Congregationi, & communicantibus cum ea competat; nam hoc Jus sepeliendi Fideles in Templis, & Cœmeteriis suis ex Privilegio, quod primò

per Clem. dudum. 2. §. hujusmodi, & Extrav. super Cathedram. 2. §. hujusmodi quoque. int. comm. de Sepult.

datum est Ordini Prædicatorum, & Minorum S. Francisci, successu temporis alijs etj-

am Religiosis communicatum fuit, prout notant

Molin. tract. 2. de J. & J. D. 214. n. 21. Donat tom. 3. Prax. Regul. tract. 9. q. 8. n. 2. Pirhing. ad tit. de Sepult. n. 30. Wiestner ibidem n. 18.

Proceditque hoc non tantum de Familiaribus, qui intra Septa Monasteriorum habitant, de quibus plerique Ordines Religiosi speciale Privilegium habent, sed etiam de Extraneis, si apud ipsos Sepulturam elegerint: quorum proinde Corpora non est necesse prius deferre ad Ecclesiam Parochialem (quia Jus hoc Religiosis datum est liberè, i. e. sine ulla contradictione, ut dicitur Clem. cit.) sed immediatè deferri possunt ad Ecclesiam Monasterii, ita quidem, ut, si Presbyteri Parochiales admoniti ad hanc Corpus defuncti deferre renuant, ipsimet Regulares, etiam contradicente Parocho, vel Episcopo, illud levare, & deferre ad Ecclesiam suam possint, ut rectè alijs cit. advertit Pirhing. l. cit. n. 31.

Intelligendum tamen hoc est, salvâ portione Canonica Parochiali, quæ de Jure est quarta pars eorum, quæ occasione funeris, & sepulturæ Corporis obvenerunt Ecclesiæ, in qua ejusmodi Corpus tumulatum est.

c. cum super. 18. de Sepultur.

Nam hæc etiam à Monasteriis, nisi ab ea præstanda per speciale Privilegium Apostolicum exempta sint, Ecclesiæ Parochiali, in qua defunctus alioquin speliri debuisset, solvi debet;

c. nos instituta. I. de Sepultur.

ubi etiam datur ratio, quia dignus est Operarius mercede sua I. Tim. 5. v. 18. & qui fuerunt passionum focii, esse debent & consolationum. 2. Corinb. 1. v. 7. Cum igitur Parochus sustineat onus celebrandi Officia Divina, & Parochianis suis, dum vivunt, Sacramenta, aliæque Spiritualia ministrandi, æquissimum erat, ut eidem præstaretur saltem portio eorum, quæ occasione funeris, & Sepulturæ alicujus Parochiani Monasterio, vel Ecclesiæ alteri extraneæ obveniunt, ne debitum sibi subsidium defraudetur.

22. Quod ad Jus baptizandi parvulos, natos ex Familiaribus Monasteriorum dictæ Congregationis attinet, nusquam legi illud datum esse Congregationi Cassinensi, & cum hæc communicantibus, nisi in Ecclesiis suis ex Privilegio etiam habeant Fontem Baptismalem; nam, ut Num. 8. dictum est, Baptismus conferendus est tantum in Ecclesiis, ubi sunt Fontes Baptismales, ad hoc specialiter deputati. Idem dicendum de Jure assistendi Matrimoniis, & hæc benedicendi. Imò si hoc Jus antiquitus per Privilegium Apostolicum fuisset concessum eidem Congregationi, postea tamen per Tridentinum ut Num. 17. fuisset revocatum; nam per memoratum Concilium omnia hujusmodi Pri-

villegia, & Consuetudines, etiam immemorales, sunt abrogatae, folique parochio proprio, nullique alteri Sacerdoti, nisi de licentia Parochi, vel Ordinarii, data potestas haec est: ut adeo pro usu hujus privilegii, si antiquitus competisset, opus sit nova concessione.

23.

Hinc Congregatio Benedictina vi Communicationis Privilegiorum Cassinensium his Juribus non potest uti, nisi in quantum uti istis de facto potest ipsa Congregatio Cassinensis, cujus privilegia praememorata Congregationi indulta sunt; nam ad valorem Privilegii *ad instar* (quale esset Communicatio Privilegiorum Cassinensium in Casu praesenti) requiritur necessario, ut Privilegium illud, ad cujus similitudinem concessum est, valorem, & effectum habeat, & vere sit Privilegium; alias concessio erit nulla.

Suar. l. 8. de LL. c. 15. n. 6. Bonacin.
D. 1. q. 3. p. 7. n. 10. Palao tract. 3.
D. 4. p. 2. §. 8. n. 2.

Ratio est, quia, cum Privilegii *ad instar* totum esse sit illud aliud, sequitur, si istud effectu careat, etiam Privilegium *ad instar* effectu cariturum; censetur enim Princeps concedere communicationem hujusmodi Privilegiorum, prout illa defacto vigent.

24.

Cum ergo Privilegium assistendi Matrimonii, & ea benedicendi per Tridentinum sit generaliter revocatum quoad eos, qui Parochi proprii non sunt, nec a propriis Licentiam habent, neque Congregatio haec vi Communicationis praetendere Jus istud poterit, nisi, ut dictum est, privilegium hoc denuo confirmatum sit post Tridentinum, aut Pontifex in concessione Communicationis sufficienter exprimat, quid concedat e. g. dicendo, *Concedo tibi potestatem hanc, vel illam, puta, assistendi Matrimonio, prout habet Congregatio Cassinensis*; tunc enim probabilius Privilegium, *ad instar* concessum, non erit nullum, licet illud quoad Congregationem Cassinensem sit revocatum. Ratio est, quia illud *sicut habet Congregatio Cassinensis*, non videtur apponi ut Conditio, sed ut exemplum. Proinde disparitas est inter Privilegium datum *ad instar*, quando simul explicatur, quid concedatur in Privilegio, & inter datum *ad instar*, non expresso modo Communicationis; nam hoc secundum necessarium nullum est, cum nesciat Privilegiatus, quid ipsi concedat dans Privilegium, nisi Privilegium, *ad instar* cujus datur, existat.

25.

Non poterunt igitur Regulares, ubi Parochi officium non exercent, familiarium suorum Matrimonii assistere, vel illa benedicere, sine speciali, & novo Privilegio, post Tridentinum concessio.

Suar. rom. 4. de Relig. tract. 10. l. 9. c. 4. n. 19. & duob. seqq. Lezan. Summ. qq. Regul. vol. 1. c. 16. n. 18.

Proceditque hoc, etiam si tales Regulares habent Privilegium iisdem Familiaribus administrandi reliqua Sacramenta; nam, ut idem Lezan. l. cit. Sacramentum Matrimonii proprie non administratur a Sacerdote assistente, sed ipsi contrahentes sunt Ministri ipsius.

QUAESTIO VI.

An, si ad actus praedictos Privilegia Cassinensia se extendant, Communicatio illorum intelligenda sit illimitate, & cum praedictio tertii, cui Jus ad illos exercendos quaesitum est vel de Jure communi, vel de Consuetudine immemorali, ut quaesitum est in Casu praesenti Parocho?

Respondeo, hic notandam esse communem doctrinam, quae distinguit inter Privilegia, quae sunt contraria Juri tertii, vel Statuto, & Consuetudini particulari; & inter Privilegia, quae derogant Juri communi, Ut Privilegia, Juri tertii, vel Statuto, aut Consuetudini speciali contraria, vim habeant, addi debet Clausula derogatoria hujus Juris, Consuetudinis, & Statuti.

Suar. l. 8. de LL. c. 14. num. 8. & c. 22. n. 14. Sa V. Gratia num. 14. Palao tract. 3. D. 4. p. 10. n. 4. & sumitur ex c. licet, 1. de Confit. in 6.

Absque tali Clausula autem Privilegium, quod cedit in notabile praedictio tertii, & huic Jus quaesitum aufert, vel diminuit, vel nullum erit, vel eatenus solummodo sustinebitur, quatenus per usum illius quam minime tertio, Jus tale habenti, praedictio tertii erit proinde strictae interpretationis, quantum proprietas verborum patitur.

Abb. in c. certificari. 9. de Sepultur. n. 9. Suar. l. 8. cit. c. 27. n. 9. & c. 28. n. 10. Sanch. l. 8. de Matrim. D. 7. num. 6. Laym. l. 1. tract. 4. c. 23. n. 6. Palao p. 10. cit. n. 8. Haun. tom. 1. de J. & J. tract. 1. n. 203. Pirhing. ad tit. de Privil. n. 15. Wiestner ibid. n. 34.

Quod ipsum dicendum est de privilegio, quod derogat Statuto, vel Consuetudini particulari.

Proceditque hoc, etsi tale Privilegium concessum sit Motu proprio; quia licet Princeps ex gravi causa, & ob urgentem necessitatem possit alicui Jus suum auferre, non tamen facile praesumi debet id ipsum velle, cum Jus positivum, & Naturale postulet, ut cuique Jus suum illatum servetur, nisi publica utilitas, vel necessitas aliud petat.

Suar. c. 27. cit. n. 9.

Imò hujusmodi Jura particularia censetur ipse ignorare, nisi hoc exprimat. Unde, cum ignorantis nullus sit consensus, habentur

buntur hujusmodi Privilegia, in quantum derogant Juri tertii, Consuetudini, vel Statuto particulari, pro obtentis sub-vel obreptitiis, nullamque eatenus habebunt vim.

Arg. c. licet. 12. de Offic. Ordin. c. extuarum. 5. de auctor. & us. pall. & l. nec Avus. 4. C. de emancip. liber.

28. Aliter discurrendum de Privilegiis, quæ Juri communi derogant; nam, etsi probabile sit, etiam ibi requiri Clausulam derogatoriam Juris communis, cui Privilegium tale opponitur, probabilius tamen sufficit ipsa concessio Privilegii sine adjectâ tali Clausulâ.

Gloss. in c. licet cit. V. noscatur. Felin. in c. nonnulli. Regul. 2. fallent. 2. n. 11. de Rescript. Bald. in l. item lapilli. n. 8. ff. de rer. divis. Suar. l. 8. de LL. c. 14. n. 4. & 5. Palao p. 10. cit. n. 9.

Ratio est, quia Princeps non præsumitur ignorare Jus Commune, sed potius illud scire *c. licet cit.* ergo, dum Privilegium concedit, quod derogat Juri communi, præsumitur per tale Privilegium velle eidem derogare; aliâs nihil omnino concederet, & efficeret actionem inutilem.

29. Doctrina tamen hæc non est accipienda illimitatè; nam suas etiam Exceptiones patitur. Excipitur enim 1. Si tali Privilegio Jus commune resistat; nam si istud resistit derogando, vel revocando hujusmodi Privilegia, debet Privilegio tali, ut effectum habeat, addi Clausula derogatoria Juris Communis; aliâs nullius erit valoris.

Palao l. cit. n. 10.

Et ratio est, quia Lex sic fortificata derogat omni Privilegio, non munito Clausulâ illius Legis derogatoriâ. Igitur, nisi efficacia Clausulæ sic fortificantis tollatur per aliam illius derogatoriam, Privilegium, adversus Jus commune datum, habere efficaciam nequit. Neque obstat, quod, ut *Num. prac. dictum est*, Princeps non præsumatur ignorare illam resistantiam Juris communis; nam, esto, præsumatur non ignorare, quia tamen verbis communibus sine Clausula derogatoriâ concedit Privilegium, præsumi simul potest nolle derogare tali Legi sic roboratâ, sed tantum velle satisfacere importunitati petentium.

30. Excipitur 2. Si, ut hic in Casu præsentî, agatur de Communicatione Privilegii, jam aliis antecedenter concessi. Nam tali casu considerandum est, an Pontifex specificè expresserit Privilegia, in quibus velit communicari, an verò solum in genere indulerit Communicationem Privilegiorum, alteri competentium. Si primum, is, cui facta est talis Communicatio, participat omnia Privilegia, sic expressa, eo modo, quo defacto illa habet ille, cujus Privilegia partici-

pantur, etiam tendant in præjudicium tertii, modò de hujus Jure præsumatur habere notitiam, qui talem Communicationem indulget. Si secundum, participantur solum Privilegia ordinaria, non verò extraordinaria, quæ non solent concedi, vel tantum conceduntur cum magna difficultate, atque ideo Princeps nunquam præsumitur concessurus in specie,

ut ex Ant. de Butrio *conf. 19. notat Fagnan. in c. tuarum. 11. de Privileg. num. 24.*

Tale Privilegium est, quod eximit à solutione Decimarum præstandâ Ecclesiæ Parochiali.

Socin. Jun. in l. 1. num. 43. & 49. ff. de Legat. 1. Butr. conf. 29. num. 9. Natta conf. 4. n. 6. & in terminis resolutum est in Valentin. Decimar. 28. Nov. 1603. coram Lancelot. & in Carthagin. Decim. 29. Mart. 1604. coram Penna.

Quod proinde Privilegium in Communicationem generaliter factam non venit. Et universim,

ut *Tamburin. tom. 3. de Jur. Abb. decis. 83. n. 6. notat.*

Communicationibus non solent comprehendi ea, quæ aliis, præsertim Ecclesiis Parochialibus, quippe quæ sunt in hoc specialiter favorabiles, præjudicium notabile afferunt.

Hinc in Casu præsentî considerandus est tenor Indulti, quo concessa est Communicatio Privilegiorum Cassinensium, an scilicet in genere tantum Pontifex dixerit, *Concedo Congregationi Privilegia Cassinensia*, an verò specificè expresserit, in quibus communicare Privilegia ista voluerit dictæ Congregationi. Si primum, utilis erit illa Communicatio quoad Privilegia illa duntaxat, quæ effectum suum habere possunt sine præjudicio Ecclesiæ Parochialis, & Consuetudinis memoriam hominum excedentis. Si secundum, discernendum est inter Privilegia, quæ concedi communiter solent, & inter illa, quæ vel concedi non solent, vel non nisi cum magna difficultate conceduntur; priora enim duntaxat in Communicationem veniunt, non verò posteriora. Imò quæcunque Privilegia, tendentia in præjudicium Ecclesiæ Parochialis, etiam specificata in Indulto Communicationis, non sunt augenda magis, quam necessitas postulat, ne inutilia efficiantur. Hinc quando concessa est Communicatio Privilegii baptizandi, assistendi Matrimonio Familiarium, eosque sepeliendi, id intelligendum est salvis Juribus Stolarum Parochialis, quæ proinde, nisi Ecclesia sic privilegiata in Parochialem erigatur, præstari debebunt Parocho.

31.

QUÆ

QUÆSTIO VII.

Si Privilegia Casimensia se non extendant ad Actus baptizandi, assistendi Matrimonio, & sepeliendi Familiares, & petatur nova Gratia à Reverendissimo Abbate ad Actus hos exercendos, an credi possis, Sanctissimum, vel Sacram Congregationem hanc concessurum cum præjudicio Ecclesiæ Parochialis, habentis intentionem fundatam tam in Jure Communi, quàm in Consuetudine immemoriali?

32. **R**espondeo, Privilegium sepeliendi Familiares, intra Septa commorantes, si istud Monasterium N. non antè jam habet, à Sanctissimo, vel Sacra Congregatione facile obtineri potest, quippe quod, ut *Num. 20.* dictum est, variis Ordinibus Religiosis hæctenus sine difficultate concessum est. De Stylo tamen Curie Romanæ, nisi aliud exprimatur, Privilegium hoc intelligendum est, salvâ Portione Canonica Parochiali, quæ proinde à Monasterio ex iis, quæ occasione Funeris, in Ecclesiam ejus illati, accepit, præstanda est Parocho, ut dictum est *Num. 21.* patetque etiam

ex c. certificari. de Sepultur. Concordat Rota in Burgon. Privilegior. 1541. Aym. conf. 8. n. 8. Decian. conf. 8. n. 26. & 27. Castador. decis. 2. de reform.

33. **D**e Privilegio baptizandi Infantes eorumdem Familiarium obtinendo, credo nullam spem fore; quia ex una parte non constat, quòd Privilegium hoc per Sedem Apostolicam ulli concessum sit hæctenus: ex altera verò parte adest Specialis prohibitio *Clem. 1. de privil.* à qua Sedes Apostolica non solet recedere. Hinc ad obtinendam Facultatem hanc necesse foret, ut indulgeatur Monasterio Fons Baptismalis, qui tamen alteri Ecclesiæ, quàm Parochiali, concedi non solet. Neque obstat, quòd aliquibus Religionibus, & nominatim Clericis Regularibus Societatis JESU per Constitutionem Pauli III. incipit, *Cum intrer.* editam 1541. concessa sit Facultas administrandi Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & alia Sacramenta, ex quibus verbis, ne dici debeat, quòd redundans aliquid contineant, videtur colligi, quòd iisdem Religiosis (consequenter etiam iis, qui in Privilegiis cum iis communicant) hac Constitutione concessa sit etiam Administratio Baptismi, & Extremæ Unctionis. Nam contrarium indicant verba, sine alicujus præjudicio, Constitutioni cit. addita. Præjudicium autem non abesse, si sine Parochorum Licentia Regulares administrare Sacramenta Baptismi, & Extremæ Unctionis vi hujus Privilegii possent. Proinde verba illa, & alia Sacramenta, in-

telligi debent de Religiosis degentibus in terris Infidelium, & Hæreticorum, Catholicas Parochias non habentibus; nam ibi administrare Sacramenta hæc possunt, & administrando nulli alteri præjudicium inferunt.

Minor spes est obtinendi Privilegium assistendi Matrimonio, illudque benedicendi, nisi ipsa Ecclesia Monasterii erigatur in Parochialem; nam Actus hic Parochialis est, & assistentia proprii Parochi requiritur ad Matrimonii valorem per Tridentinum, cujus Decretis Pontifex per concessionem Privilegiorum derogare non solet. Neque aliquid facit, etsi Monasterium ponatur esse Parochus Principalis; nam etiam Rectori Principali præsentem, Vicarius perpetuus administrare Parochiam in Divinis potest ex communi Doctorum. Estque hoc ita verum, ut, eo invito, Rector Principalis in Administrationem Sacramentorum, aliorumque Divinorum se ingerere nec possit, nec debeat, ut aliis relatis advertit

Laym. in c. 3. de Offic. Vicar. n. 2.

Ratio est, quia tota Potestas Parochialis, & Cura Animarum, per Sacramentorum, & aliorum Divinorum Administrationem ex Officio exercenda, in actu residet penes Vicarium; Principalis autem eam non nisi in habitu retinet. Exercere autem Curam, & ea, quæ Curæ annexa sunt, nemo potest, nisi qui Curam in actu habet. Ergo &c. Excipitur, si Parochia illa pleno Jure incorporata esset Ecclesiæ, cujus Caput est Rector Principalis; tunc enim tota Cura tam actualis, quàm habitualis in Ecclesia incorporata esset penes Rectorem Principalem, & is, qui loco ipsius Parochiam administrat, est solum Cooperator illius in ea Ecclesia: unde sicut Cooperator parochum suum à Divinorum Administratione impedire non potest, ita nec Rectorem Principalem ejusmodi Vicarius.

Facilius Obtentio horum Jurium sperari potest per viam Divisionis, quæ certa pars Districtus Parochialis separatur, & Ecclesia Monasterii erigitur in Parochialem, cui deinde subsint Habitantes in ea parte Districtus. Veruntamen talis Divisio à S. Congregatione, & ipso Pontifice non solet fieri, nisi ex justa causa, & auditis illis, quorum interest, scilicet Parocho, & Parochianis, de quorum Parochia dividenda agitur. Causa justa, & legitima Divisionis est unica, nimirum, quòd, hac seclusa, obligationibus Parochiæ incumbentibus satisfieri non possit. *Palao tract. 13. D. 6. p. 9. §. 10. n. 4. Leuten. p. 3. For. Benefic. q. 958. n. 1.*

In præsentem Casu causa ista locum non habet, quia constat, hæctenus à Parocho unico satisfieri potuisse, & satisfactum esse omnibus obligationibus Curæ Pastoralis. Unde neque per hanc viam spes est obtinendi Jura baptizandi, & assistendi Matrimonio Familiarium, à Monasterio sollicitata.

QUÆ

QUÆSTIO VIII.

An, posito, quòd Sacra Congregatio, vel ipse Sanctissimus Communicationem Privilegiorum Cassinensium, aut novam Gratiàm faciat expressè cum Derogatione Juris Parochialis, sperari possit limitatio, aut revocatio Concessionis, in quantum derogat Juri Parochiali?

36. **R**espondeo. Si ad concedendam hanc novam gratiam procedatur viâ ordinariâ, non esse periculum, ne hujus concessionis inferatur præjudicium notabile, & grave Ecclesiæ Parochiali; semper enim hujusmodi Gratiæ concedi solent cum Clausulâ, *Salvâ Justitiâ Ecclesiæ Parochialis*. Hinc, ubi addita est talis Clausula, Gratiâ concessa non est extendenda ad id, quod præjudicat Parochiali Ecclesiæ, sed hujus Jura manent integra, ita, ut nihilominus debeantur Parocho Reditus Stolæ eo modo, ac si ipsemet actus hos peregrisset. Excipitur, nisi per novam illam Gratiàm facta fuisset divisio Parochiæ, & ipsa Ecclesiæ Monasterii per hanc erecta in Parochialem: quo tamen casu plerumque Ecclesiæ Parochiali antiquæ reservatur certa aliqua Pensio annua, ab Ecclesiæ Parochiali novâ solvenda.

37. Si tamen absque divisione, concederetur Monasterio Privilegium Baptizandi infantes

Familiarium, & horum Matrimoniis affistendi, cum expressâ derogatione Juris Parochialis (quod tamen secundum dicta Num. 33. & 34. sperari non potest, cum non constet, tale Privilegium unquam fuisse concessum à Sede Apostolica) attendendum erit, an Concessio argui possit de Ob-vel Subreptione ex taciturnitate veri, aut assertione falsi in Supplicatione, pro hac Gratiâ obtinenda oblata, interveniente. Si Vitium hoc Ob-vel Subreptionis adfit, eo probato, facile impetrari poterit hujus Concessionis revocatio, vel saltem limitatio eò usque, ut salva maneant Jura Parochialia Parocho; nam Rescripta Gratiæ, si Ob-vel Subreptione impetrata sint, ipso Jure sunt irrita.

per textum *c. ad audientiam. 31. de Rescript. c. si motu. 23. de Prabend. in 6. & Clem. 1. eodem.*

Idem dicendum, si divisio Ecclesiæ Parochialis, & Ecclesiæ Monasterii in novam Parochialem erectio cum simili vitio obtenta sit. Ita autem obtenta probabitur, si ostendatur, propositam fuisse causam falsam, aut veram quidem, sed non legitimam, si, dum de ea facienda agebatur, non auditus est Parochus &c. tali enim casu supplicari Sedi Apostolicæ poterit, ut examinetur Causa, pro divisione facienda in Libello proposita, & si in subsistens reperitur, revocetur divisio.

38.

CONSILIUM LIX.

In Causa Dispositionis Paternæ inter Liberos cum onere Fideicommissi.

SUMMARIUM.

1. 2. *Facti Species.*
3. *seqq. In Testamento Patris inter Liberos Privilegiato nulla persona extranea, ne quidem Mater institui potest absque ullis solennitatibus.*
7. *Est tamen tale Testamentum si absque solennitatibus fiat, solummodo invalidum quoad Personam admixtam.*
8. 9. *Imò si admixtio cedit in favorem Liberos, valebit etiam quoad personam extraneam.*
10. 11. *Requisita ad valorem Testamenti Patris inter Liberos.*
12. *Responsio ad Argumenta opposita.*
13. *Describitur Fideicommissum Familia.*
14. *Differentia inter Primogenituram, & Majoratum.*
15. 16. *In præsentis casu censetur constitutus Majoratus.*
17. *Majoratus uni tantum Persona defertur, exclusis aliis.*
18. *Majoratus aut Primogenitura per mortem Possessoris transit ad proximè vocatum absque alia traditione aut apprehensione.*
19. *Defectus Legitima aliis Liberis suppleri debet ex Fideicommissis.*
20. *Et hoc supplementum etiam petere possunt hæredes ejus, qui plenam Legitimam non accepit.*
21. *seqq. Fideicommissarii licitè possunt inter se transigere de Fideicommissis: scilicet quando mens Testatoris est dubia.*
25. *Contra claram mentem Testatoris Filii non possunt inter se pacisci in præjudicium Successorum suorum.*
27. *seqq. Minori notabiliter laeso competit beneficium Restitutionis in integrum.*